

vilde udtræves, vil være 50,000 Kr., og jeg skulde derfor, idet jeg maa ønske i næste Finantsaar at have en saadan Sum til Raadighed til den omhandlede Anvendelse, tjenstligst anmode det ærede Udvalg om til 3die Behandling af Forslag til Finantslovf for Finantsaaret fra 1ste April 1885 til 31te Marts 1886 paa mine Vegne at stille Ændringsforslag om, at der under § 26 indsættes et nyt Nummer:

„I Anledning af den skandinaviske Kunst- og Industriudstilling i Stockholm i 1886 50,000 Kr.“

Silmar Finjen.

Til Folkethingets Finantsudvalg.

Sou.

Til Folkethingets Finantsudvalg.

Undertegnede Beboere af den Del af Vesterhavskysten, som almindelig kaldes Vimsjordstangen, og som i de senere Aar ved Statens Foranstaltning og paa dennes Bekostning er søgt beskyttet mod Ødelæggelse og Vortskjering ved Opførelse af „Høfder“ og mægtige Diger, hvortil disse, hvor Klitrækken alt var bortskaaen, kunde støtte sig, have med dyb Beklagelse set disse saa paatrængende nødvendige Sikkringsforanstaltninger angrebne i en af Hr. Landsthingsmand Justitsraad Bonne udgiven Bjece, betitlet: „Nogle Bemærkninger angaaende Sikkringen af Syllands Vestkyst“.

Vi frygte, at dette Angreb, hvor ubespøiet det end er, i alt Fald for Øieblikket, kunde øve en skadelig Indflydelse paa den Bevilling til Kystsikkringsarbejderne, der nu er forelagt Rigsdagen, og da vi vide, hvor nødvendig den er, have vi ikke kunnet slaa os til Ro med, at Tiden nok skal vise det Uholdbare i Hr. Justitsraadens paa et næsten fuldstændigt Ukjendskab til disse Forholde fremsførte Paastaaender, men have troet det rigtig at hæve vor Stemme mod Hr. Justitsraadens Udtalelser i dette vort Vælfærdsanliggende.

Som dem, der have Skoen paa og derfor bedst føle, hvor den trykker, have vi troet, at der vil blive taget Hensyn til vore Udtalelser i denne Sag, naar vi stræbe at gjøre disse saa korte og sandre som muligt. Vi kunne saaledes udtale, at da man for ca. 8 Aar siden paabegyndte de første Høfder at bygge, saae Kystbefolkningen, der kjendte Vesterhavets overvældende Magt, med stor Tvivl paa dette Foretagende, og Tvivlen rettede sig ligesaa meget imod Værkernes Holdbarhed som imod deres Nytte. Man ventede almindelig, at den første Vinterstorm skulde give Værkerne deres Bekomst, og man overraskedes derfor ved at finde dem staa urørte og fuldstændig ubestadigede, ikke alene een men ogsaa den anden Vinter, og til ikke mindre Overraskelse saae man nu Høfdernes Virkning paa Forstrandens Bevaring. Tvivlen hos Befolkningen slog nu om til sin Modsetning — en overdreven Tillid til Høfdernes Modstandsevne — og der reiste sig overalt Stemmer imod Værkernes ufornødne Kostbarhed; man mente, at de kunde bygges langt lettere og billigere og dog holde sig, da Erfaringen jo viste, at de strax samlede Sand og Forstrand om sig, hvorved de allerede havde den fornødne Dækning imod Vølgeslaget. Ikke desto mindre fortsattes Bygningen af disse stærke — saakaldte permanente — Høfder paa to Steder tydeligt paa Vimsjordstangen — udfør Ferring Sø — og nordligst — udfør Glade Sø — men ved Siden deraf foretoges Forsøg med Høfdeanlæg af en langt lettere og billigere Art, Værker, der i Modsetning til „de permanente“, udtrykkelig betegnedes som „interimistiske“ og hvis Navne efter deres høist forskjellige Konstruktion vare dels Strømbrydere, dels Faskinhøfder og dels Betonfaskinhøfder. De to sidstnævnte Arter viste sig snart uholdbare, og derfor forfælede, hvorimod Strømbryderne under en fortsat Udvikling og Forstærkning viste sig særdeles virk-